

jo virkelig Grund til. Jeg har ladet mig fortælle, at De allerede har vundet Dem mange Venner her paa Egnen. Og nu tænker man endogsaa paa at gøre Dem til Rigsdagsmand, ikke sandt?"

Den unge Præst blev forvirret. Han var ikke forberedt paa en saa elskværdig Tone.

„Spørgsmaalet ligger jo foreløbig ikke for,“ svarede han undvigende. „Ingen tænker paa at fortrænge Møller Jensen, dersom han igen stiller sig.“

„Sæt Dem ned og lad os tale lidt fornuftigt sammen! Men her trækker . . . Tjen mig i at lukke den Verandadør,“ sagde Enslev for at sikre sig mod Forstyrrelser. „Se, lad mig allerførst give Dem et praktisk Raad! De maa ikke lade Dem friste ind paa Politiken, før De har afgjort med Dem selv, at De vil gøre Alvor af Sagen. Tro endelig ikke, at der ingen Fare er ved at gøre et Forsøg! Tribunen fanger! — — Nej, afbryd mig ikke! Vi har i Forvejen tilstrækkelig mange af disse velmenende Dilettanter, som en eller anden Tilfældighed har gjort til Statsmænd. De bliver som Regel ynkværdige Figurer, der bare er til Ulejlighed. Politik kræver sin Forberedelse, sine Læreaar, ganske som al anden fornuftig Virksomhed. Den forlanger tillige, at man møder med hele sin Person som Indsats og Garanti. I Modsætning til de Herrer Lejlighedspolitikere, som ingen Risiko løber, fordi de altid kan revanchere sig paa Privatscenen, naar de har været uheldige med en Gæsterolle paa den store Skueplads, saa stiller den professionelle Politiker baade sin øjeblikkelige Anseelse og sit Eftermæle i Pant hos Folket. — Men lad mig høre! Hvad var det, De vilde sige?"

Pastor Gaardbo svarede, at han ikke nærede noget personligt Ønske om at komme til at spille en Rolle i det offentlige Liv. Dersom han modtog Opfordringen til at stille sig ved Valget, skete det nødtvungent.

„Jeg gør det i saa Fald kun af Hensyn til mine Meningsfæller i Kresen, der føler sig utrygge ved Tanken om, at en Mand med Balduin Hansens Anskuelser skal komme til at varetage deres Tare i Rigsdagen.“